Τί συμβαίνει όταν ένα ιδανικό γίνεται εμπόρευμα; (Μάρω Σιδέρη)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 20 Αυγούστου, 2014

Τα έχουμε ακούσει τόσες πολλές φορές που στο άκουσμά τους σπάνια πια αισθανόμαστε ρίγη: **Ελευθερία, Δημοκρατία, Δικαιοσύνη, Αξιοπρέπεια, Συνέπεια, Ειλικρίνεια, Φιλοπατρία**. Τα έχουμε ακούσει ως υπόσχεση από βρώμικα χείλη και βρώμικα μυαλά, τα έχουμε χρησιμοποιήσει και οι ίδιοι με βρώμικα χείλη και βρώμικες σκέψεις, ώστε στα αφτιά μας φτάνουν πια σαν ένας μονότονος ήχος: μπλα-μπλα-μπλα!

Κι όμως δε θα έπρεπε να ήταν μπλα-μπλα. Θα έπρεπε να ανατριχιάζουμε όταν τα ακούμε, να ανατριχιάζουμε όταν τα ψελλίζουμε: είναι Αξίες χωρίς τις οποίες δεν υπάρχουμε ως άνθρωποι, ούτε ως κοινωνίες.

Πώς να ζήσει ένας άνθρωπος αν δεν προσπαθεί αδιάκοπα για τη συνέπεια έργων και λόγων;

Πώς να πει ότι είναι αξιοπρεπής αν βασίζει την αναρρίχησή του στο ψέμα και τις κούφιες υποσχέσεις;

Πως να απαιτήσει τον σεβασμό, αν δε βλέπει τον εαυτό του στα μάτια του συνανθρώπου του, αν δε διστάζει να τον αδικήσει συνειδητά προκειμένου να τον ξεπεράσει;

Πώς λέει πως είναι δημοκράτης όταν χρησιμοποιεί τυραννικές μεθόδους εις βάρος άλλων;

Πώς ισχυρίζεται ότι είναι ελεύθερος αν παραμένει δέσμιος της κενοδοξίας του που δεν του επιτρέπει να υπολογίζει τις ικανότητές του, πριν διεκδικήσει έναν θώκο;

Πώς να πει ότι είναι άνθρωπος όταν ποδηγετεί ιδανικά που έχουν ποτιστεί και ποτίζονται με αίμα αθώων και γενναίων;

Κι

αλίμονο, πώς είναι τόσο ανόητος να πιστεύει ότι η γύμνια του δεν είναι ευδιάκριτη ή ότι κι αν ακόμα την έχει κρύψει στο σκοτάδι, αυτή δε θα αποκαλυφθεί όταν βγει ο ήλιος;

Συχνά απορώ
για την απραξία μας μπροστά στον ανίκανο, την ανοχή μας μπροστά στον ανήθικο, την υποταγή μας στον πονηρό, τη σιωπή μας μπροστά στον τύραννο.

Είναι
ο φόβος για το μέλλον; Δε μπορεί! Αν ξέρεις ότι η ζωή σου εξαρτάται από ανίκανους, ανήθικους και πονηρούς τυράννους, δεν έχεις μέλλον, επομένως τι μένει για να φοβηθείς;

Είναι η αδιαφορία; Δε
γίνεται! Αν ξέρεις ότι με την απραξία σου βάζεις θηλιά στη ζωή των παιδιών σου, δεν μπορείς να αδιαφορήσεις.

Είναι η ελπίδα; Αποκλείεται! Τόση ελπίδα σε ένα ναυάγιο, δεν είναι ελπίδα αλλά εκούσια αφέλεια!

Τότε τι είναι αυτό που μας κάνει τόσο πειθήνιους επιβάτες ενός Τιτανικού; Δε θέλω να το ομολογήσω μα μόνο μια εξήγηση υπάρχει: **ότι είμαστε ίδιοι με τους καπετάνιους μας!**

Τύραννοι αν μπορούμε,
άδικοι όπου μας παίρνει,
αναξιοπρεπείς αν αυτό μας συμφέρει,
ψεύτες αν πρόκειται για το κέρδος μας,
Προδότες αν ωφεληθούμε απ’ αυτό.

Τούτο το πλοίο το δικό μας, δε βουλιάζει από έλλειψη χρημάτων μα από έλλειψη αξιών.

Αν είχαμε αξίες, δε θα ανεχόμασταν τόση βρωμιά.
Αν είχαμε ιδανικά, οι αυτόχειρες, οι άνεργοι, οι άστεγοι θα στερούσαν και τον δικό μας ύπνο.
Αν είχαμε ήθος οι μικροί κουτοπόνηροι πολιτικάντηδες θα μας προκαλούσαν αηδία.
Αν
είχαμε οράματα δε θα μας έπειθαν κενοί άνθρωποι και κούφιες υποσχέσεις κι αν ακόμα μας εξαπατούσαν, στην πρώτη ένδειξη της κενότητάς τους θα μας έβρισκαν απέναντι, όχι να χειροκροτούμε αλλά να αποδοκιμάζουμε!

Κακά
τα ψέμματα: πριν πουλήσουν τις ακτές και τα νησιά μας, πριν βγάλουν στο σφυρί τα σπίτια μας, πριν καταστρέψουν τις πόλεις και τα χωριά μας, τους είχαμε αφήσει να πουλήσουν τις Αξίες μας: αυτό είναι το μοναδικό αληθινό χρέος που βαραίνει όλους μας και είναι υπέρογκο γιατί η αξία της Αξίας είναι ανεκτίμητη. Αυτό που δεν καταλάβαμε και δεν καταλαβαίνουμε είναι ότι το Ιδανικό είναι σαν τη σάρκα: όταν αποκτά τιμή γίνεται πόρνη. Να γιατί παραμένουμε σιωπηλοί και υπάκουοι επιβάτες ενός Τιτανικού: είναι που πουλήσαμε τις Αξίες μας και τώρα τις ακούμε σαν μονότονο ήχο: Μπλα-μπλα-μπλα. Είναι που βάλαμε όλοι -πολίτες, βουλευτές, υπουργοί, πρωθυπουργοί, δήμαρχοι, δημότες, πρόεδροι, επίσκοποι, ιερείς, δάσκαλοι και δικαστές- μια τιμή σε Έννοιες ανεκτίμητες και γίναμε - αλίμονο- προαγωγοί των Ιδανικών μας...